

še to dobro, da so jo začeli odobravati tudi oni banaški vinogradniki, ki imajo svoje vinograde v hribovitem svetu kakor pri nas na Slovenskem. Tudi ti, ki pride lujejo res dobra vina, izjavljajo, da jim je do koraka mariborskega Kletarskega nadzorništva delal ničvredni ravninski banačan nevzdržno konkurenco.

Res pravi banaški vinogradniki delajo z vsemi močmi na to, da bi se njihovim veleposestniškim in židovskim ravninskim

tovarišem sploh prepovedalo, da gojijo trto in spravljajo v promet ceno in slabo vinsko robo. Po časopisju razglašajo, da se bo vlada odločila za to, da bo nižinski banačan dovoljen samo za predelavo v žganje.

Mariborskemu Kletarskemu nadzorništvu in članom ocenjevalne komisije gre zasluga, da so preprečili nadaljni uvoz banaške vinske brozge, ki je že zabijala žreb-lje v krsto za naše vinogradništvo.

Odprta noč in dan so groba vrata.

Muta. Pokopali smo v soboto 19. junija ob številni udeležbi Antona Vrhnjaka, dobrega fanta. Gospod župnik mu je govoril pri odprtem grobu v srce segajoče besede in je številnim pogrebcom polagal na srce čednosti, ki so dišle vrlega rajnega. Že kot deček je gojil veselje do cvetlic. Starši so mu izpolnili njegovo srčno željo in so ga poslali v Maribor, kjer se je učil vrtnarstva. Kot izučeni vrtnar je nastopil vojaško službo, kjer ga je doletela nenadna smrt. Zglednemu mladeniču svetila večna luč — žalujočim preostalim naše iskreno sožalje!

Križevci pri Ljutomeru. Žalostno je odjeknila vest po celi križevski fari, da je preminul po

daljši bolezni splošno znani in priljubljeni Mihael Skuhala, posestnik v Ijasevcih. Pokojni Mihael je bil zaveden katoličan. Bil je velik ljubitelj cvetlic in splošno znan sadjar daleč naokoli. Vsakemu je rad pomagal dejansko in tudi z nasveti, katere si je pridobil s svojim strokovnim delom. Vsakemu mimoidočemu je obstal pogled na lepo oskrbovanem drevju, še bolj pa na vedno cvetočem vrtu. S prerano smrtjo Mihaela je nastala velika vrzel v krogu ljubiteljev cvetlic in sadjarjev. Njegovo vztrajno delo nam naj bo za zgled! Pogreb rajnega očeta se je vršil 25. junija v spremstvu sina salezijanskega duhovnika in ostalih sorodnikov. Blag mu spomin!

Črešnjevec pri Slov. Bistrici. Z velikim veseljem so sprejeli naši farani vest, da nam je sedanj g. notranji minister popravil krivico, storjeno nam pod prejšnjim nasilnim režimom. Dobil smo nazaj sedež naše občine, za kar smo pred poldrugim letom vložili prošnjo, podprto s podpismi nad 75% vseh volilcev naše fare. V naši banovini ne najdete župnije, katera bi ne hrepnela ter se složno borila za svojo farno in politično občino. Samo naši »naprednjaki« vsako

stvar, ki pride od sedanjje vlade, obsojajo. Začeli so pobirati podpise za Pragersko, pozabljajoč, da je naše ljudstvo že podpisalo ter se izreklo za Črešnjevec. V vasi Črešnjevec je hodil človek, majhen po postavi in veljavi, ter je kot »skranček« skakal od volilca do volilca ter širil obrekovanje zoper krajevni odbor JRZ. Razlagal je vsakemu, kdor ga je pač poslušati hotel, da sedaj bodo ti »črni« svoj prosvetni dom stavili na občinske stroške. Vsem obrekovalcem pove-mo, da se bo »Slomšekov dom« gradil, a ne na stroške občine, ampak z denarjem, katerega je zbralo članstvo Prosvetnega društva. JNSarji mislijo, da se mi igramo z ljudskim denarjem tako kot oni sami. Vzemite v roke zapisnik sej

učenjaki so pozneje izračunali, da je izmetal ognjenik iz sebe v zgoraj omenjenem času ca. 25 kubičnih kilometrov pepela in ga je nasul na razdaljo 170 km ponekod 30 metrov na debelo. To množino si lahko predstavimo, ako pomislimo, da vsi kamnelomi Združenih držav Sev. Amerike dobavljajo na leto za ameriške ceste kakih 50 milijonov ton gramoza. Ognjenik pa je v tistih dneh izmetal kakih 30 milijard ton materiala! Poleg tega je iz ognjenika prišlo kakih 1600 milijard kub. metrov pare in 280 milijard kub. metrov plinov. V nekaj urah je bilo uničeno življenje daleč okoli ognjenika. Vse živali pod goro so zgorele. Strašne eksplozije so metale daleč naokoli žareče ka-

»Odpusti mi, Veronika,« je dejal skesano, »veselje me je tako prevzelo... Hvaležen sem ti, da si mi dala besedo.«

»Besedo sem ti dala, da, velja pa šele, ko izpolniš vse to, kar si zadnjič objubil.«

»Izpolnil bom prej ko slej. Jaz besedo držim — in tebi še posebno... Najprej pojdem k spovedi; toda k drugemu ne, le k patru Krištofu. Menda ga bom moral iti v Celovec iskat.«

»V Celovcu ga boš težko našel. Gotovo je kje na misijonu, morda blizu kje, morda prav daleč.«

»Za njim pojdem, najsi je sto ur daleč. Le to bi rad vedel, kje je.«

»To se bo že dalo izvedeti. Vprašala bom patra Valerijana, ki je zdaj tu v Dobrovljah.«

»Le kmalu! Kadar se za kaj odločim, hočem to brž storiti.«

»Prav tako! Zadovoljna sem s teboj.«

Ker je namerjala oditi, je rekel:

»Veronika, ali mi nič drugega nimaš povedati? Reci, da me imaš vsaj malo rada!«

»Ko naju bo zakrament združil, te bom imela rada,« je odvrnila.

»Jaz pa te imam zdaj in zmerom rad. To menda ni greh.«

Nasmehljala se je po sili in je odšla v hišo.

Uro nato se je jagar poslovil od dekleta in matere in se je napotil proti mestu. Sultana je vzel s

seboj. Tokrat mu je Veronika v durih segla v roko in dejala prisrčno:

»Zbogom! Glej, da se ti ne pripeti kaka nesreča! Zbogom!«

Čisto rahlo ji je stisnil roko.

»Zbogom, Veronika! In, če moreš, že zdaj me imej malo rada!«

Bilo je tretjo nedeljo v maju še zgodaj zvečer. Na Fužini so željno pričakovali gostov, ki pa jih od nikoder ni hotelo biti.

Špela je letala ven in noter, izplakovala je kozarce, brisala krožnike, zdaj pa zdaj je nagnila rdečo glavo skozi okno in se zaman ozirala gor in dol.

Čez nekaj časa je prišantal še Tilen, krčmar, in se držal kisló ko deževen dan. Kosmata glava se mu je danes majala bolj ko kdaj, v motnih drobnih očeh se je jezno pobilskovalo. Zarenčal je nad Špelo:

»Le briši, le pomivaj, le! Saj vidiš, kaj gostov se tišči pri durih.«

»Če boste okoli razsajali, bodo gotovo takoj prišli,« mu je zagodla.

»Noben šent ne pride. K nam ne pride nihče več. Vsak teden dva, trije popotni, pa dva ušiva hlapca, pet kozarčkov žganja, deset grošev izkupička, to boš bogat od tega. Vrag naj vzame vse vkup!«

»Jaz ne morem zato.«

»Jaz še manj.«

»Svete gore«, povest o znameniti božji poti, je izšla v ponatisu. Dobi se v Čirilovi Maribor-Ptuj.

Šolskega odbora v Črešnjevcu in tam boste našli, da se je na seji omenjenega odbora dne 14. aprila 1935 sprejel sklep, s katerim se daruje sokolski četi v Črešnjevcu šolsko zemljišče, čigar vrednost lahko mirno cenimo na 10.000 Din. V slučaju zgradbe sokolske dvorane še 10.000 (čitajmo: deset tisoč) dinarjev podpore. Gospodje šolski odborniki, vprašamo vas, kdo vas je pooblastil, da tako upravljate težko skupaj spravljene ljudski denar, ko pa je šolska občina tako revna, da ste celo šolske knjige odtegnili? Verjamemo, da bi se nekaterniki ponašali z gradbo, zgrajeno na račun davkoplačevalcev. S svojim trudom si kaj ustvarite, ako ste zmožni! — Drugo, kar vas, gospodje nazaj-naprednjaki, draži, je, da je krajevni odbor JRZ potom svoje okrajne organizacije izposloval 4000 Din podpore, s katero se je nabavila koruza za občinske brezposelne in onemogle. Vi pa ljudstva tako ne vidite drugače kot ob času volitev, ko mu objubljate same dobrote. Namesto istih pa so nam ostale same ruševine. Ako ne verjamete, le poglejte naše ceste! Se hudujete, kako je bila koruza razdeljena. Vedite, da jo je prejel vsak, katerega je predlagal predsednik občine. Imenovali ste nas barabe. Zakaj? Zato, ker smo izposlovali primeren sedež občine in našemu ubogemu ljudstvu podporo. Ne zamerimo vam, ker ljudje, kateri se tako važnih stvari bojijo, so pač usmiljenja vredni. Toliko za danes. V prihodnje ne silite preveč na sonce, da ne priteče še več smole!

Slovenska Bistrica. Čebelarstvo društvo za slovenjebistriški okraj priredi v nedeljo 4. julija razstavo z veselico v prostorih člana-čebelarja in gostilničarja Verhovnika v Slov. Bistrici. Ker leži kraj razstave ob državni cesti Maribor-Ljubljana, zato vabimo vse prijatelje, čebelarje in sadjarje, od blizu in daleč, da pridejo pogledat razne moderne naprave in stroje, med in vosek našega kraja.

Ormož. Odbor za postavitev spominske plošče pokojnemu A. Porekar, dolgoletnemu naučitelju na Humu, smatra za svojo častno dolžnost, da